

Slovenija izhaja vsaki teden dvakrat, in sicer vsaki torek in petik. Predplačuje se za celo leto v založnici v Ljubljani 7 gold., za polleta 3 gold. in $\frac{1}{2}$, za ene kvatre 1 gold. in 45 kr. Za celoletno pošiljanje na dom v Ljubljani se odrajuje še $\frac{1}{2}$ gold. Za po pošti pošiljano Slovenijo je celoletno plačilo 8 gold., polletno 4 gold., za ene kvatre 2 gold.

Slaveni in Nemci.

(Dalje.)

Nemškega „bunda“ ali zaveza celo naše cesarstvo ne potrebuje. Naša država ima več od 36 milionov prebivavcov, je velika in mogočna, tiste nemške deželice so pa več del tako drobne, da bi jih nekoliko parov v našim prostornem cesarstvu lahko perve raje rajalo (plesalo), so tudi tako slabe, da so brez nas, kakor Nemci sami pišejo, kakor ptica brez perut in riba brez vode. Nemci tudi v tisti „bund“ ne silijo zato, da bi naše cesarstvo se pokrepčalo in vtverdilo, temoč le da bi vsi Nemci sjedinjeni proti nam bili močnejši in nam ložeje gospodovali, nam pravice krajšali in nas strahovali; za cesarstvo je mnogim izmed njih malo mar, očitno pišejo: da mora v nemški deželi se raztopiti, zibniti, se zgubiti, da za napred bi ne imelo biti več avstrijskega cesarstva, ne pruskega kraljestva (kein Oesterreich, kein Preussen mehr—muss in Deutschland aufgehen!). To ni lepo! Kako se sicer ljudi imenujejo, kateri od svoje dežele tako govorijo?... To niso domorodci.

Nasej državi je bil že od nekdaj zavez s tistimi Nemci več del škodljiv. Od tega bi se lahko cela knjiga napisala, tukaj naj samo dve obče znani prigodbi stojite. Cesar Dragutin (Karl) VI. si je neizrečeno mnogo prizadel in različnim nemškim deželam imenitne stvari dovolil, samo da bi Nemci, kadar vmerje, njegovo hči Marijo Teresijo za cesarico spoznali, š njo potegnili in jo pred sovražniki branili. Vse so obljubili; kaj pa storili? Kakor hitro je cesar oči stisnil, so prihruli iz vsih strani s vojskami nad Marijo Teresijo, ktero braniti je bila njihova dolžnost; Prusi so zgrabili več del Šlesie, kteriga še današnji den imajo; Bavorci so priburili proti Beču (Dunaju), da je cesarica morala pred njimi v Ugarsko vteči, in le ugarski Slaveni (Slovaki, Serbliji, Horvati, Slavonci, Dalmatini in Graničari) s Magjari so junaško na noge skočili in vpili: „V smert gremo za našo kraljico in cesarico!“ in so spodili te sovražnike spet na Nemško nazaj in so pridobili od tih Nemcov spet vse dežele zvonaj Šlesie. Tukaj se je pokazalo, kdo je vera, kdo nevera.—Še hujsi so jo Nemci cesarju Francu zvali. Kadar je bil zavoljo francoske vojske v naj večji stiski, so se mu jeden za drugim izneverili, ne samo da mu niso pomagali, temoč so s njegovim naj večim sovražnikom Napoleonom punt (zavez) sklenili, da je cesar moral leta 1806 nemško krono doložiti; nemško cesarstvo je razpadlo in do današnjega dne ni več nemškega cesarja ne nemškega cesarstva. Slaveni so pa verno se svojega cesarja deržali in se za njega junaško vojskovali, dokler ni premagal; tedaj so pa tudi tisti Nemci spet š njim potegnili in Napoleona zapustili. Zato se pa oni vendar košatijo s svojo nemško zvestobo in pravičnostjo (deutsche Treue und Redlichkeit). Mi jim to za zlo nemamo, da se sami hvalisajo, svet že ve, koliko pajerski (bavorski) groš na Slaven-skim velja: pa to jim po pravici zamerimo, da nas oni tako radi nekake, oni sami ne vejo, ktere in kakove nezvestobe dolžijo; (Čern jim bil obraz!) nas, kateri smo, Bogu bodi potoženo! veliko sto let voljno mnogo, premnogo od drugih narodov terpeli, kateri smo bili vsigdar svojej vladi zvesti, za njo bojevali in jo

branili, zraven pa svoj narod zanemarali, nas, kateri nismo nigdar drugih narodov potlačevali, jim njihove dežele odjimali in jih med se razdelovali, kakor so to drugi narodi ne redko storili, in bi radi svojo sramoto in krivico nam na vrat obesili.

Že priprosti ljudi našega naroda so prepričani, da bi bilo nam in vsemu našemu cesarstvu le škodljivo, ako bi k nemškemu „bundu“ ali svezu pristopili; oni pravijo:

„Mi nečemo drugega cesarja, mi smo bili vsigdar verni svojemu cesarju, ko se je nam težko godilo, sdaj bi pa s nekim drugim tam v tistem Frankfurtu potegnili, sdaj ko je nam ustav dal, sdaj kdo ve, kako bi tisti Nemci za voljo vsega tega izumeli.“

„Tistim Nemcem tam v tistem Frankfurtu se nočemo zapisati. Oni bi si napravili novega cesarja, okolo njega veliko gospode, mi bi morali zvonaj naših davkov še njim tudi plačati. Kaj le še! Nisi vidil beli Belak?“

„S našimi Nemci hočemo v prijateljstvu živeti, pa s unimi ptujemi nočemo nič imeti. Ali si izberejo cesarja naj ga sami hranijo in ga sami plačujejo. Mi se svojega cesarja deržimo.“

„Tisti cesar bi nam hotel ukazovati, njegova nemška gospoda tudi. Tega ne!“

„Tisti cesar bi svoje vojake (soldate) k nam pošiljal, naši vojaki bi pa morali na vse strani tistih nemških dežel marširati; ako bi tisti Nemci s kom kako vojsko nastavili, bi pa morali naši ljudi svojo kri prelivati za nemški dobiček, za nemško slavo. Ako hočejo sloveti in premagovati v vojski, naj le sami za puško primejo.“

„Tisti cesar bi vedno v slovenske stvari se upljetal, bi nas tako med Nemce zamotal, da bi si ne mogli pomagati. Mi bi morali skakati, kakor bi nam v Frankfurtu piskali.“

„Nemščina bi nam naše kraje celo poplaval, naj lepši službe bi tudi tisti Nemci gledali dobiti. Ako bi kdo v Frankfurt šel in hotel kaj za Slovence govoriti bi tam med toliko Nemci njegova beseda malo izdala, vsako bi mu lahko poderli.“

„Nemci pravijo, da bi bilo neizrečeno dobro in koristno, ako bi Slovenci v „bund“ ali svezu š njimi stopili.—Ako bi se mi in naše dežele Nemcem podvergli, njim v Frankfurt davkov plačevali, svoje sine pošiljali v vojsko za njih prid, ako bi se njihovemu cesarju podali—to bi bilo resnično dobro, prav dobro—za Nemce, za nas same bi pa bilo, da se Bogu vsmili!“

„Mi nočemo stopiti s Nemci v punt, mi nismo puntarji;—pa v savez tudi nočemo. So nas presvetli cesar še le pred nekoliko mesecov osvobodili in rešili od tistega Beder-nika (Meterniha), in sdaj bi se mi že spet sami od Nemcov zavezati dali. Ako bi mi kaj takega počeli, kaj bi svet od nas Slovencev mislil?“

4. Nemci od nas protinaravne (wider-natürliche) in nemogoče reči terjajo, in ako jih ne storimo, govore, da smo jim sovražni:

a. Oni hočejo se sjediniti s vsemi Nemci v raznih nemških deželah, da bi bolj zmocneli, našo narodnost, to je svobodo našega naroda, ložeje tlačili in onegavili (kakor to sami v svojih časopisih nespodobno in brezobrazno pišejo), in želijo da bi jih mi sami v tem podpi-

rali, se š njimi sdružili in jim pomagali, se njih krivic veselili.—To nam ni mogoč! bi morali le mi vsi popred znoréti!

b. Oni nas hočejo, da bi se mi s sjedinjenim nemškim cesarstvom ali kraljestvom sdružili.—Na Nemškem je 38 samostalnih dežel in dezelic—meseca Maja letas je frankfurtski sbor sam sebe tudi za samostalnega proglasil—to je sdaj 39 samostalnih vlad na Nemškem—pa sjedinjenega nemškega kraljestva ali cesarstva (einiges Deutschland) mi siromaki Slovenci pač nikakor zbarati ne moremo, ker ga na svetu za sadaj nikde ni. Ali se bode v Frankfurtu kaj izleglo ali nič, ali bode morebiti cesarstvo, ali kraljestvo, ali republika, ali brezzakonje (Anarchie) ali morebiti kaj drugega, to še sami Nemci ne vejo, mi se tudi v to mešati nočemo, vsaki narod naj v svojej hiši obrača, kakor se mu prav zdi—pa sjediniti se mi s takim še nerodjenim obranovim detetam nemoramo, ker ni mogoče.

c. Hočejo, da bi mi š njimi vred tverdili, da je naše cesarstvo nemško, da mora nemško biti. Mi to ne moremo, bi tudi nič ne pomagalo, ako bi kaj takega rekli, ker ni resnica. V našem cesarstvu je:

Ilirskih Slavenov, to je, Slovencev, Horvatom, Serbljev in Bulgarov blizo 6 milionov Čehoslavenov, to je, Čehov Moravcov (Böhmen, Mährer) in Slovakov več ko 7 „

Poljakov in Malorusov (Rusinov) več ko 5 „

zato vsih Slavenov v nasej državi blizo 18 milionov, na celim svetu pa blizo 80 to je: osemdeset milionov glav, tako da smo jeden od naj večih narodov na zemlji in imamo pol Evrope, jedno tretjino ($\frac{1}{3}$) Asie in velik prostor Amerike v svojej vlasti. Nad Slaveni nigdar sonce ne zaide, še nad Slaveni na jednej strani zemlje ni k božjej gnadi šlo (zapadlo), že spet Slavenam na unej strani zemlje izhaja.

(Konec sledi.)

Dopis Slovenca med Muro in Dravo.

Dolgo smo žalovali ko sužni Izraelci, naše citre ino žvegle (pišalke) visile so na drevesih; čeravno smo si popevali, vendar nije bil duh pesmi duh slovenski. Previdnost božja, ktera je odločila posameznem človeku pot, po kateri ima priti do konca svojega, kolo historie je letas strahovito mogočno zamahnula, ino versta je prišla na nas zapuščene sužne Slavjane, versta je na nas potlačene Slovence. Komaj se je odštelo nekoliko mescev, ali glej, kako se giblje život norodni, glej, kako od ust do ust se glasi glas: „Tudi mi smo kaj“. Nije nas zbrisal čas iz reda človečjega društva, nije nam polamal kosti, čeravno smo visili kak žertva (ofer) na križu, žertva pomirenja za svojo nesloženost, žertva ozbilnosti ali resnobe (Ernstes) za svojo lahko-mišlenost; vendar smo, ker smo spolnili voljo previdnosti, vstali zopet v življenje delavnosti, v življenje gibanja ino podprijetanja, v življenje nove dobe, katera potrebuje vračtva za ostarelo truplo.

Razumevati si ali in spoznavati perzadevajo nas ino naš čas; zakaj nismo še tako slabi, ko se nam zdi.

Saj se drugiga ne čuje, kakor: „Ne damo se, nebojimo se,“ saj se druga ne čuje, kakor:

„Vse za Boga, Cesarja austrijskiga ino za Slovenjo!“ Da je ta res, pokaže v djanji posebno Slovenec med Muro ino Dravo.

Lepi Vam je človek Slovenec med Muro ino Dravo, velke rasti, bistre glave, čeden, pameten, snažen v obleki ino pohištvu, prijatelj pesmi ino konjev, priden delavec na polju ino vinogradu, pobožen v cirkvi; vesel v prijaznem društvu, pa tudi nar bolj goreči domorodec. Obderžal se je čisto narodno nošnjo, pa tudi narodni duh ino zavestje je globoko mu vcepleno v serce. Če ravno vé brati ino pisati po nemško, tudi dosti jih govoriti, vendar nije odpadnik ali pa ponemčenjak, ampak Slovenšina mu je pred vsem mila ino draga. Vidili smo ga mesca malega Travnja, kako močno se je branil nemške zaveze, čuli smo ga, kako je kričal iz vsega gerla: „Vse za Ausrio ino Cesarja Ferdinanda, ali v Frankforti nemamo opraviti ničesar.“ Vidili smo, da je on prvi bil, kateri je slovenske modrorudebebele bandere na turne svojih cirkev postavil, katere pótniku živo kažejo, da pri njem ptujšina ne najde ne rodovitne zemlje, ne hladivne rose. Vidili smo, da je on prvi bil, kateri je na slovenske prošnje nar hitreje podpisal. Vidili smo, da je on prvi ideo (misel) Slovenie prav razumel, ino veselo se zglašil: Če pa od Celovca do hervaške meje, od Plača do Soče segnula bode politiška Slovenia, bode odperla se mi srečnejša prihodnost, ter bode mojim vnukom pricvela imenitnost, ino iz sredine ino krila Slovenie bodo ustajali silni duhi, kateri bodo nadehnuli pismenost, obertnost, umetnost, s kratko besedo, kateri bodo življenje obudili novo. Čuli smo, da je on prvi izrekel na glas: Niga več razločka med Krajncem ino Štajercom, Hervatom ino Čelhom, vsi smo si bratje, slovenski bratje po kervi, jeziku ino veri. Zato pohvalimo očitno Slovenca med Muro ino Dravo verlega Polanca, bistrega Šavničara, pridnega Pešničara, modriga Gorčana. Pa tudi brati njihovi ne ostanejo zadi, tudi med Savo ino Dravo začel se je gibati močen duh slovenski, Bog ga okrepi ino oživi čedalje bolj ino bolj!

Na koncu mojega dopisa še nekoliko važnih besed. Vidi se svetlo, da vse naše delovanje ima tje meriti, da se ustvari politiška Slovenia. Zato naj se naši poročniki na Dunajskem deržavnem zboru z vso močjo poženejo za izvedenje naših želja. Tudi zato naj ne pozabijo se živo potegniti, da se slovenska stran sekovske škofije k lavantinski pridruži, zakaj, dokler bode nemški konsistorium ravnal slovenske šole ino odhranjenje slovenskih bogoslovcev, tako dolgo se imamo bolj na odpor, kakor pa podpor domorodni reči naši zanašati. Ravno tako naj poslanci naši na frankfortsko nemško skupščino pazijo; zakaj ne samo, da je osnova tistega zbora nepraktična, ker nisem kos previditi, kako bi nemške deržave opravniki (Reichsverweser) s polnooblastnimi zastopniki naroda nemškega mogel biti zakonodajni čez austrijsko cesarstvo; — še je tudi nevarna samostalnost ino konstitucijski ali ustavni vladi austrijski. Že v spregledu k nemški zvezi neprijetih dežel austrijskih je to nemogoče, ker Austria v svoji autonomii nemore odvisna biti od postavodaje nemške, katere interesi (cilj no konec) so čisto drugi od austrijskih. Nar višja oblast deržave (Landeshoheit), vojske, denarjev, narvišja politiška oblast nad ali poleg drugih oblast ednake pravice, ednake veljavnosti, ali ni to absurdum, ali kakor Slovenec pravi, ne vé se, kjé je rep, kjé glava? Hlače, katere so za Nemca, bi tudi mogel Slovenec nositi, bodo mu prav ali ne; bodo pa njegovim životu zmerjene, ali ne. Pred, kakor bomo smeli kaj v Dunaji skleniti, bi mogli Frankfort vprašati iti, ali veljalo bo, ali pa ne. Kako smešno je to! Nemški opravniki ima kraljestvo, ino ga v resnici vendar nema, ima vojsko, pa vendar ne, ima denarje, pa vendar jih nema. Kdo razreši to vganjko? Taka bo, kakor je s vogerskim ministeriom. Bojni minister mad-

žarski zapove ino ukaže austrijskim regimentom, kateri so slučajno na Ogerskim v garnizoni (posadki), naj grejo klati naših serbskih bratov, dunajski pa, naj marširajo v Italio. Kterega bi zdaj človek poslušal? Peštanskega ali dunajskega? Tako bo s frankfortskim opravnikom ino z njegovimi ministri. Nihče nemore dvema gospodoma služiti. Kje eden šivlje, drugi para, tam ne bo srajce. Frankfort terdonemški bo htel terdonemško, Dunaj nemškoslavlanski mora nemškoslavlansko.

Zato Slovenci vse za Austrio. Autonomia, zakonodajna oblast frankfortska nas vezala nebo nikdar, ampak le dunajska. Nemci, naš pristop k Vam bo, kakor pristop deržave, k deržavi, drugači pa ne. Zavez brambe proti zvonajnim neprijatelju, drugega nečemo. Vi nam hočete velikodušno tisto ponuditi, kaj mi že imamo ino nam po Bogu ino pravici sliši. Vaši Grundrechtli so nam preveč neslani, zakaj mi v njih vidimo začetek samih neredov, večne puntarie, ne pa obstoj pravega zakonitega reda, prave svobode. Da bi bila Vaša moralna moč velika, upati bi se še dalo kaj dobrega, ali narod, ki jedro kersanstva streti če, približuje se več propasti svoji, ko pa močnem stanovitnem političkem življenji. Dajte nam miru z vašo sivo theorio! —

Austrijsko Cesarstvo.

Dunaj.

Iz Insbruka so prišle od cesarske rodovine sporočila od 5. t. m., po katerih se zdravje njig. velič. presvitliga Cesarja in pa nadvojvoda Franca Korlna če dalje bolj boljša. —

8. dan t. m. so se podali poslanci zjedinjeniga odbora k cesarjevim namestniku, nadvojvodu Joanu s prošnjo, de naj Doblhoffu nalogo da, novo ministerstvo zložiti, v katero bi razzun Wessenberga nobeden poprejšnih ministrov ne smel vzeti. Na to je nj. visokost, nadvojvoda ministerstvo Pillersdorf razpustil, in Doblhoff ima novo napraviti. —

8. t. m. je nastopil nadvojvoda Joan pot do Frankobroda, prevzet novo čast nemškega opravnika. Minister zvonajnih oprav baron Wessenberg, ga spremlja. Dunajčani se zanašajo, de bode nadvojvoda Joan nemški narodni frankobrodski zbor v Dunaj privabil. —

Wien. Z. 9. t. m. pove, de je pred ta dan veliko zbornikov sploh iz slavjanskih dežel pred zjedinjeni odbor mestjanov, narodne straže in šolstva prišlo, ki so se tako izrekli, de želijo ozko ozko zvezo z Nemci in pa celost austrijskiga cesarstva. To razodenje nemških misel od slavjanskih poročnikov je bilo z narvečim veseljem sprejeto. De!

Kakor zvemo, so bili to moravski poslanci.

H. Beč. 10. t. m. De Pillersdorf lastnost nema, ki jih premaganje sedajnih stisk in težav u Austrii tirja in de se je le za to tako dolgo deržal, ker so vsi mislili, de mu naslednika najti ni mogoče, jasno pokaže zgodba, zavoljo katere je padel. Pillersdorf se je ponudil za poslanca deržavniga in je, priporočaje se, ustavno pismo od 25. Malitavnja, katero je že po očitnim mnenju zaverženo bilo, načrt ali program namenjene ustave imenoval. Temu se je pridružil po ministerstvu na svitlo dani red za opravila pri deržavnem zboru, s katerim ljudstvu ni moglo nikakor vstrečeno biti. To in tudi čudno molčanje vladarstva zastran Pražkih z neodgledljivo tmimo obdanih dogodeb je nezaupnost in nevoljo do Pillersdorfa zopet obudilo, in misel, kakor de bi se mu namestnik najdiiti ne mogel, se je zčasoma tudi zgubila. V teh okolišinah pokliče Pillersdorf predsednika odbora mestjanov, narodne straže in študentov, Fišhofa ter ga za svet popraša, kako bi si zgubljeno zaupnost ljudstva zopet pridobiti zamogel. Fišhof mu reče, de k temu je potreba, de se ustavno pismo 25. Malitavnja čisto na stran dene, de se neposredne (direkt) volitve vpeljejo, de se tačasni red opravi o-

verže i. t. d. in Pillersdorf se ni pomislil, k vsem privoljiti (kakšna slabost!) Pridši nazaj, pové Fišhof v odboru svoje pogovore z ministram in njegovo nedosledno (inconsequent) zadržanje; na to se vzdigne hrup proti njemu, čigar naslednik je bila deputacia na nadvojvoda namestnika poslana, de naj baron Doblhoff novo ministerstvo sestavi. —

Kakor se sliši, bi bil Doblhoff omenil, de se sestave pred ne loti, dokler se odbor študentov, narodne straže in mestjanov ne razide.

* 10. t. m. so se pervikrat zbrali udi deržavniga zbora ter so si po starosti zvolili za predsednika profersorja Kudlerja; namestnika njegova sta pa Jožef Weiss in Izak Mannheimer. Šest najmlajših je prevzelo službo tajnikov in sicer: Adolf Purčer, Bogdan Geier, Jožef Nezbeda, Jožef Demel, Victor Brazdil in Hanns Kudlich. Zastran zbornikov, ki nemškiga jezika ne razumejo, je bilo predloženo, razdeliti vse zbornike, ki nemško znajo, v 9 odsekov in med vsaki odsek nekoliko ne znajočih pomešati. Predsednik Kudler je govoril, de se na raznost jezikov kar nič gledati ne sme, de mora vsak zbornik jezik, z katerim se v zboru vse opravlja, dobro razumeti, taka de velja v severni Ameriki, v Parizu, v Londonu in na Madžarskim. — Na zadne so jeli vse ude pričujoče prešteti, ter so najdlji, de jih še ni skupej čez polovico, zatorej so se razšli brez sklepa.

Slovenske dežele.

Dopis iz Gorénskiga. Če je bilo kdaj res, de lažniki iz komarjev konje delajo, se to gotovo današnji dan godi. Ni zdavno sim v Ljubljani v več hišah dve taki kojaski laži od gorenske strani slišal. Pravili so mi, de so slišali iz Gorénskiga, de hodi po ilovci strašna truma laških, hervaških in družih tolovajev. Ti ropajo, pobijajo in sam Bog vé, kaj se vse počenjajo. Hvala Bogu, de Gorénci od vsiga tega nič družiga ne vemo, kakor de je šlo undan 17 po vojaško oblečenih in oborožanih graničarjev skoz Bohinj. Ti so ljudim pravili, de grejo svojo kučo braniti. Nar berže jih je poklic, ki je Hervate iz Laškiga domu vabil, tolikanj zmamil, de so jo domu potegnili. Tode ropali, kradli, pobijali ali kaj družiga hudiga počenjali pa niso nar manjši stvarce ne.

Druga taka laž, ki sim jo po Ljubljani prenašati slišal, je ta, de je undan, ko so v Radolci pervikrat za Dunaj volili, neki Doliniec šmartniškemu gospod fajmoštru očitno v zobe pljunil. Ko je bil pred volitvijo g. kresijski komisar zbranim volivcem ob kratkim povedal, kaj de je namen volitve, perstopi g. Konjšek, kantonski sodnik iz Krajnja in razloži z lepo gladko slovensko besedo, katere lastnosti so poslancu potrebne, in se končaje svoj govor volivcem za poslanca ponudi. Na to se vzdigne gori imenovani g. fajmošter, ter reče, de on k že imenovanim lastnostim poslanca mora še to perstaviti, de mora poslanec tudi dober katoliški kristjan biti, de bo po pravici delal, in se tudi za katoliško véro junaško potegnil, če bi ji od kake strani kaj protilo. Besede gosp. fajmoštra se nekterim poslušavcem, ki so bili v drugi stanici, niso dopadle, ino od volitve nazaj gredé sim tudi nekiga berkona slišal, ki je takole gobezgal: „Habt's kört, der Pf... ist mit der Religion kommen, als wenn die Religion bei der Constitution auch was zu thun hätte.“ Vendar družiga nesramniga ni nihče počel. L. Pintar.

Krajnska-Gora 7. Maliserpana. — Pervi dan Maliserpana je bilo tukaj per nas oblačno céli ljubi dan. Le sem ter tje je sonce skoz oblake ali polukalo, ali pa tudi za nekoliko časa v močnim perpékanji sijalo, scer pak so topli veršali vetrovi, in dež, kateri se je večkrat v plohah iz višine razlil, je zadrževal od poljskiga dela v hišah ljudi. O šestih začne vedno huje temneti, stopim skozi vrata, pogledam okoli in glej, od Rateč doli poleg

gorá se ženejo mogočno in hitro enako valovam oblaki, in vse, kar je nad Korénam, se vidi od tal do neba v eni tmoti, v enim oblaku, in v eni strašni plohi, takó, de sim mislil, de mora vse pokončano, vse potonjeno biti. V strahu, kaj de bo, ako ta huda ura tudi nas dojde, sim verno stermel v divjo igro elementov; ali zunaj hudiga vétra, katéri je dva stóga polomil in poderl, in zunaj močne plohe nas Barovce ni nič hudiga zadélo, kér je večí dél vsa sila éez goré na Koroško zveršala. Drugači, vonder povsod brez toče, pa je bilo že pod Korénam. Tukaj so bile stréhe na več hišah razderte, eno hišo je clo skorej popolnoma odgernilo, in tule nje vetróv z straham in grozo Korénce polnilo. Še huje, kakor se sliši, je zgrajal vihar po Ratečah, in Beloskali; nar huje pa, in v vsi svoji divjosti je némški Pontafel na Koroškim zadél. Oblaki so se odperli in silna silna ploha je potok Bélo na enkrat v strašno dereči hudournik ali lijak spremenila; divji vetrovi so tulili k šumenju valov, in v kratkim je bilo več močno zidanih hiš podkopanih, in kar je poséбно žalostno, pred kakor so mogli iz hiš zbežati ljudje, so hiše razpadle, v razpadu nesrečne prebivavce posule, in se ž njimi vred v groméči vodi zgubile. Skorej, koker pravijo, ni poznati, kjé de so nektère hiše stale; več mertvih so že, pripoveduje se, iz nanešeniga páska in kamnja izkopali; med drugimi tudi nekiga oficirja. Več ljudi se še pogrésa. J. Varl.

Terst 6. t. m. Sovražne ladje so odšle in so se na istrijskih bregih vstavile; obsede ni več, samo za vojniško brodovje avstrijsko še ni nehala.—

Teržacani so svojima poslancama izročili pregled tistih reči, za ktere se imajo potegniti na državnim zboru. Kar Nemce (glej Allg. Oest. Z.) posebno jezi, so sledeče verstice: „Poročniki ne smejo svoj glas dati za stok Avstrije z Teržaško deželo vred in pa Nemške države.“

Ali so Teržacani, tako modrujejo Nemci, že pozabili, de bi njih mesto bilo pusta razvalina, če bi mu Nemci pomagali ne bili.—

Namesto gosp. Gurnika so Dr. J. Krajncu v Slovenimgradu poslanca za Dunajski zbor zvolili. Močno nas je veselilo, de so Slovenogradčani same iskrene Slovence volili, ki svojo domovino iz serca ljubijo ino se za njo potegniti zamorejo. Slava jim! (Celj. slov. nov.)

Hervaska in slavonska dežela.

Rodoljubi in domorodke še zmiram pokladajo svoje prineske na darilnik (žertvenik) domovine; gospod proš in belgradski škof šrot je dal razun več dragočenost tudi same zlatenine in srebernine v vrednosti od 4000 fl. in pa gotoviga 1000 fl.; državni zbor se mu bo za toliki dar z posebnim odborstvom zahvalil. (Agr. Z.)

Te dni je prišlo v Zagreb več bratov Slovakov, ki niso mogli več prenesti jaram Madžarov, ali ki so za prav reči iz Ogorskiga pregnani. Madžari s takim terorizmom vladaajo, de kadar se trije Slavjani snidejo, dva od njih ko panslavista zgrabijo in to vse na podlagi svobode, enakosti in bratstva.

Inspruck 1. t. m. De na Hervaskim Čehi, Polaki ali pa clo Rusi nič opraviiti nemajo, in de Hervati se od Avstrije odtergati nočejo, temuč še tudi Ogorsko kraljestvo ožeje z celotno državo zopet združiti skušajo, to sprčujejo vse njih uradne pisma, to sprčujejo tudi prelivanje kervi v laški vojski. Toliko ostudniši se kaže revno bledenje dunajskih časopisov o panslavizmu, separatizmu in Rusicizmu na Hervaskim. Kako neumne si mora misliti svoje brave, kdor meni z takim praznim jezikovanjem očitne jasne dela zakriti. Saj Hervati družiga nočejo kakor narpopred Avstrijanci biti in le z tem pogojem so tudi radi Ogerci, t. j. z ogorsko krono združeni, vendar Hervati hočejo na vekomej ostati. (Allg. Augsb. Z.)

Iz Gline (banska kraj.) Oznaním vam, de so Turci svoj kordon pomnožili, in de se jih je v Bosnii pri Bužimu do 16,000 zbralo. Oberstlieutenant Šajatović je zaprašal Turke, zakaj de se v trume nabirajo. Oni mu odgovorijo: Kmaló bož zvedel, zakaj — mar ne veš, de nam je vaš car in ban Jelačić vojsko napovedal; tu imaš pisma njegova? Uzevši imenovani gospod pismo v roke, koj vidi, de je to intrigua madžarska in de so krivi podpisi, kar je na ravnost generalkomandi v Zagreb na znanje dal. — Tukej zopet vidimo, kakšna je vera pri Madžarih, kako se nar nesramnišiga sredstva poslužijo, de bi nas v nesreče pahnili.

Germutz.

(Nov. h. d. sl.)

Česka dežela.

Iz Prage. 6. t. m. Ne sme se človek eni sami misli tako udati, de bi vse druge v nji vtonile, de bi éez vse druge gospodovala, jih po sebi ravnala in svojo barvo jim dajala. Misesl mora jasno spregledati zmir celo svoje postavljenje, ne sme imenitnih reči nizko ceniti, in nevažnih povzdigati; jasno se mora zavediti svoje minulosti, pričijočnosti in prihodnosti. Dogodbe o binkuštih so na enkrat naše oči odvernile od zvonajnih reči. In glej, v Frankfurtu, razkričani metropoli nemške edinosti, stvarili so že izpeljavno (eksekutivno) moč, so naložili sosednim vladam, de bi naši vladi k pomoči šli zoper nas, in nas „z ostrim mečem“ k sebi prigrernili, de bi vtilčili v nami veliko misel slavjansko, in tako pod ceno se znebili strahu, kteriga so jim hudi panslavismus in Čehi delali, in tudi lahko našo avstrijsko vladó persilili, de jim kos svoje samostalnosti odstopi. Mi smo pač lahkomiselní. Vnamemo se, zaviharimo ko burja in—potlej se duh naš truden in omedlen vleže. Glej že se veselijo naši protivniki: „Čehi so že spoznali, de za-nje ni odrešenja, ako ne v vročim objemu Nemcov!“ Ali mi ne plavamo po morji, de bi za posledno desko segali, mi imamo, če Bog da, lastnih moči in upam tudi ponosa dovelj, mi nismo zabili, de smo narod česki, kakor tudi nikdar pozabili ne bomo, dokler ne bo hladni grob naroda našiga zasipal. Mi bodemo kakor doslej z lepo ravnali s slednim, ali mi nismo tako globoko padli, de bi z nevredno radovoljnostjo v stiskah pri komu prijateljstva beračili, ki smo ga v srečnih dnovih ponosno zametali. Nevihte, ki so nad našimi glavami razsajale, se odmikvajo. Mi stojimo tako, kakor smo stali popred, samo ložeje se občutimo, ker je nam hudo vreme izčistilo zrak. (Pražke noviny.)

Neue Zürcher Z. piše: Pobj, ki je 5 dni po pražkih ulicah divjal, mende vendar tako strašan ni bil, kot so nemški časopisi raznašali. Smešno je v resnici, ako Nemci drugim narodom nagnenje k lažem in bahanju očitajo. O velikanskim boru v Berlinu smo uni dan brali, de je 27 vojakov ob življenje pripravil. Iz šlezvika se je glas bil raznesel o veliki bitvi; pozneje so se pa tako drobne drobne števila pokazale, de bi bilo zadosti rečeno, de so se bili malo sperli. Ravno tako v Pragi ni toliko mertvih.—Dalej pravi tisti časopis: Ako se Hervati na Laškim hrambo bijejo se zovejo v nemških novinah „nemški brati“ in ljubezen do njih tako dalječ seže, de se njim kaj za zlo vzame, če se oglašijo, de niso Nemci.—

Iz Prage 9. Maligatravna. (Iz prijateljoviga dopisa.) Na vaše željo, de bi Vam pražke prigodbe popisal, Vam bodi toliko rečeno: Pri nas gospodari vojaški terorizmus; vsaki dan zapirajo ljudi, vse goreče rodoljube (ravno danas Havlička, vrednika „narodnih novin“) Pisati ne smemo, ker bi nas koj granatiri v grad odpeljali. Kar pa se boja vtiče, je bil v Pragi le kraval (kakor Nemci pravijo), to je spor zoper reakcio, aristokracio in Windischgratza.—

Ogorska dežela.

Buda in Pešt. 5. dan t. m. se je pričel državni ogorski zbor zopet v poglavitnim me-

stu. Pričel ga je nadvojvoda Štepan, ko kraljev namestnik in pooblastenec. Tako imenovani prestolni ali kraljev nagovor se nar bolj širi zastran Hervatov in Serbljev in družiga ni kakor novo izdanje na večne čase imenitnih kraljevih razglasov (manifestov) 10. Rožnika na Hervate in Graničare.

Kraljev odpis (reskript), po kterim je nadvojvoda Štepan za kr. namestnika izbran, govori iz začetka, de je nj. Velič. kralj in cesar bil namenil sam v Pešt priti, de je pa od bolezni zadržan bil, dalje omeni, kako de je za neogerske dežele nadvojvoda Joana za polnooblastnika si izvolil, in de je v enaki skerbnosti za vedno zvesto Ogorsko in ž njo že združeno Sedmograško (erdeljsko) deželo ino pridjane dežele (Nebenländer) nadvojvoda Štepana za vse te dežele in tudi za vse Graničare namestnika imenoval in mu polno oblast in moč podelil, z državnim zborom v vseh rečih, ki zakonodanje zadenejo, se združiti, in njega sklepe, kolikor jih za dobre spozna, potrditi z nasprotnim podpisam ogerskih ministrov in postavno veljavnost za vekomej podeliti; in tudi državni zbor, če je treba, odložiti ali pa skleniti.—

Zraven tega nj. Veličanstvo v imenovanim odpisu svojimu polnooblastnemu namestniku vso moč in pravico gledé na izpeljavno oblast razun tistih pravic, ki jih že kakor nadvornik (palatin) ima.

Spoznavši torej že za naprej vse kar bo nadvojvoda Štepan naredil, sklenil in zavkazal za tako veljavno, kakor de bi nj. velič. kralj sam bil naredil, sklenil in zavkazal, sporoči vsem cerkvenim, civilnim in vojaškim oblastim, častnikom in prebivavcam vsaciga reda in stanu v dragi Ogorski ino v Erdelju, kakor tudi v pridjanih deželah (partes adnexae) in v vseh granicah, polnooblastnemu namestniku nadvojvodu Štepanu tako podložnim in pokornim biti, kakor nj. veličanstvu samimu. Podpis: Ferdinand in knez Pavel Esterházy.

* Papa 2. dan t. m. V našem mestu je vse na nogah. Danas bi se imeli tisti narodni stražniki po vadli ali srečki odločiti, ki bi se proti Hervatam podali. Mestjani razun Judov (židov) niso teli sreček potegniti. Po vasih pa se kmetje ne stavijo. (Of. Pest. Z.)

Bačka 30. Rožnika. Do 1. Maligatravna bode, kakor se pravi, 18,000 vojakov in 24 štukov, sem iz Pešte prišlo, tudi se bode poslalo 50,000 fl. in 60,000 pripravljenih patron in 3000 kos.

Ptuje dežele.

Nemci.

Frankobrod na Majnu. Cerkev sv. Pavla 4. t. m. Posvetvajo se éez osnovne pravice (Grundrechte) nemškiga naroda. Pervi §. govori: „Vsak Nemec ima občno nemško državljansko pravico. Pravice, ki mu zavoljo tega gredo, zamore v sledni nemški deželi vživati. Pravico, za nemški državni zbor voljiti, vživa tam, kjer ob tem času svoje stanovanje ima.“

Nekteri zborniki niso zadovoljni z izrekom: vsak Nemec, rekoč, de bi Slavjani in Lahii. t. d. vtegnili misliti, de se njim enakih pravic ne daja; sosešno je prerokoval Marek, de bode ta beseda „vsak Nemec“ pripravno orodje za vodje Slavjanov, in Iskra velevala, de naj se saj za zdaj, dokler Slavjani bistro gledajo, besedam „vsak Nemec“ priloži razlaganje: „t. j. vsak, ki k eni posamezni nemški državi sliši“; pozneje se bode lahko izpustilo. Venedey pak je rekel, de ni treba pristavka, Nemci de morajo se zavesti; in Jordan clo pridene, de ako se bodo Nemcem pritisnjeni Slavjani le enkrat Nemci imenovali, de se bodo kmalo za Nemce jeli spoznavati in čutiti. Ljubi Slovenci! tako so res govorili, berite Allg. Z. in vsak nemški časopis vam bode ravno to povedal. Kdo zamore še zdaj dvomiti o pravim namenu teh ljubih Nemcov!

Berolin 7. t. m. V državnim zboru je Jacobi nasledni predlog storil: Pruski ustavodajni zbor ne more privoljiti k sklepu od nemškiga narodniga zbora storjenim, po kterim se neodgovorni državni namestnik za poglavarja nemškiga naroda postavi; zraven se pa pruski zbor tudi izreče, de je nemški narodni zbor popolno pravico imel, taki sklep brez privoljenja nemških vladarstev storiti.—

6. t. m. Narnovejši ravnanje v Frankobrodu nam veliko skerb dela. Ako se sedajna provizorna oblast na ta način dokončno ustanovi, se govori, potlej je dozrajna pruska veljavnost proč; Prusko kraljestvo postane nemška dežela (Provinz), Berolin pa poglavito deželno, ne pa stolno mesto. (Wien. Z.) Ravno tako bi imeli modrovati naši avstrijski Nemci in Nemškutarji, pa v svoji slepoti tega ne sprevidijo.—

O slovenskim banderu.

Kaj viha mogočno se v sinji zrak
O blesku juterne zore?
Kaj gleda zamaknjen Slovenec vsak,
De daleč kar iti ne more?
Kot orel strašan na višinah gorá,
Kot znamenje Silnoboga divjiga
O vrisku je trém zazretil!

Kdo vriskal bi ne, glej! sončno bleši
Bandero Slovenije krasno.
Edinost, zvestoba, ljubezen plami
Iz njega prečisto in jasno,
Slovenske edinosti bistri je znak,
De zvest je, spričuje, Slovenec vsak,
Ki mater z ljubeznijo objame.

Edinost nebeška, besede slast,
O de bi navdala Slovence!
O de bi vkrepila Slovenije rast,
Vsi pletli nar lepši ti vence!
Edinost in zlôga, nebeške darí,
Edinost in zlôga, nezmérne moči,
Navdajte, združite Slovence!

Zvestoba, naj gorši Slovenije hči!
Objame mladenč te ognjeni.
Zvestó njega serca do roda plami,
Zdajavca koj stréla zadéni! —
Cveté mila rožca, osula se bo;
Svetovi rodé se, svetovi merjó —
Sloven stanoviten ostane.

O rajska ljubezen, tvoj mični slad
Slovenca vsac'ga spodbode!
Za národ prelubi on jezerokrat
Se bje z oblastmi osode.
Bogu in Slovenji na sveti oltar
Prinese razúm ino djanje v dar,
Posveti sercá plamočutje!

Ak tuje pa če vzeti svobode nam tir,
Pol' vadla naj strašna le pade!
Pol' urno na divji, kervavi prepír,
Groméce, slavjanske armade!
Ha! góre pretresa viharí glas —
Zdaj, Svantevit silni, ostani pri nas,
In zmago nam slavno nakani!

Zdaj ura je bila sovražnikov zlih,
Ki v njédru pohlimbe rodé se;
Po zraku razliva razdjavni se dih,
Pod stopam drób zemlje se trese.
Le tulí, gróm! trómba, slovensko zapoj!
Slovenski mladenč zdaj vréjo na boj,
Na boj za očestvo, za národ.

Al slišé, kak' pójé v popótno vihar,
De néba šibé se podpóre?
Slovenja ne snuje, kot vsakdanja stvar,
Zna bití naj strašniši bóre.
In orel strašan iz sinjih gorá
Nam radosti divje naprej ferfetá,
K premagi stezó nam kazavši.

Zdaj svaťbo kervavo praznuje pogum,
In strune grómenja prebira;
Razléga se šum, ha! svobode je šum,
In sužnost Slovincov umira.
Jezéra protivcov ne dahnejo več,
Če pihne Slovenec svobodoplameč —
Bandero se viha mogočno.

O ti veličanski svobodnosti znam,
Kdo b' te ne poljubil ognjeno?
Okrožva mladenča žareči te plam,
Do smert' te bo branil iskréno.
Naj strašniši osode divjá naj natók,
Pogrézne naj sinji nebes se obók —
Slovenje bandero ne pade!

F. Jeriša.

Manifest

(Razglas) shoda slavjanskiga v Pragi na narode evropejske.

Slavjanski shod v Pragi je dogodba nova kakor v Evropi, tako tudi med Slavjani samimi. Pervikrat odkar nas imenuje zgodopis, sošli smo se razkropljeni udje velikiga rodu v važnim številu iz daljnih krajev, de bi, spoznavši se med seboj zopet za brate, mirno se posvetovali čez skupne (občne) potrebe; in razumeli smo se ne samo po krasnim svojim od 80 milionov govorjenim jeziku, temuč tudi po soglasnim bitju naših serc in po enakosti naših dušnih namer. Resnica in odkritost, ki ste vse naše ravnanje vodile, nas tudi primorajo, izreči pred Bogom in svetam, kaj smo

teli in po kakih vodilih smo se v našim posvetovanju ravnali.

Narodi romanski (vlaški) in germanski, nek-daj slavni v Evropi ko močni predobitelji, niso ohranili samo od jezera let s silo meča svojiga državno neodvisnost (samostalnost), ampak so vedli tudi na vsakteri način svojim željam po gospodarstvu vstreči. Deržavna njih umetnost, operta zlasti na pravico močnejšiga, podajala je svobodo samo višjim stanovam, je vladala s pomočjo privilegij, prostimu ljudstvu pak je le dolžnosti nakladala: še le v narnovejši dobi vdalo se je oblasti očitnega mnenja, razlegajoči se ko duh božji naglo po vseh deželah, zrušiti vse verige feudalizma in zadobiti zopet in povsod posamesnim človeku večne in nepremeljave pravice človeštva. Temu nasproti pri Slavjanih, kjer je svoboda od nekaj toliko vročnejše ljublena bila, kolikor se je manj kazala strast gospodarstva in podjarjenja, kjer je želja neodvisnosti vedno kazila osnovo višji središne moči, padal je časoma narod za narodam v odvisnost; in od politike, ki je pred očmi sveta že zdavno kakor se spodobi obsojena, odvzeta je nazadnje tudi junaškemu narodu Polakov, naših plemenitih bratov, njih državna samostalnost; celi veliki svet slavjanski, se je zdelo, se je na veke v sužnost pogreznil in pripravi nje častivci niso se mudili, mu clo prikladnost k svobodi odreči. Ali vendar tudi ta nečimerna misel zgine enkrat pred besedo božjo, ki glasno k slehernimu sercu v velikanskih prevratih naše dobe govori; duh je na zadne zmagal; izrek stare kletbe je zrušen; stavba jezeroletna, ki jo je sirova sila v zavezi z kovarstvom in lažjo zidala, — razvali v šibre se pred našimi očmi; krepki duh življenja veje po širokih njivah in stvarja nove svetove; beseda svobodna, djanje svobodno je enkrat resnica postalo. Tu vzdigne tudi dolgo tlačeni Slavjan glavo svojo, strese iz sebe nasilje in tirja z krepkim glasom nazaj svojo staro dedino: svobodo. Močan po številu, še močnejši z svojo voljo in zopet zadobleno bratovsko enomishnostjo svojih rodov, ostane vendar zvest svoji naravi in vodilam svojih očetov; ne želji gospodarstva, ne podjarjenja, temuč želji svobodo za se kakor za sledniga, on želji de bi občno in brez iznimke spoznana bila za narsvetejši pravico človeka.

Za to mi Slavjani zaveržemo in studimo vsako gospodarstvo gole sile, ki se poleg (zraven) postave vzdiga; zaveržemo vse privilegije in predprave, kakor tudi vsaktere razdele stanov; željimo čez in čez enakost pred postav in enako mero pravic in dolžnost za sleherniga; kjer se koli med milioni le en sam sužnik (rab) rodi, tam se prave svobode ne poznajo. De, svoboda, enakost in bratstvo vsih v deržavi živijočih je kakor pred jezero leti, tudi danas zopet naša beseda (geslo).

Vendar mi ne vzdignemo glasa in ne predlagamo želja za posamesne osebe v deržavi. Ne manj svet, kakor človek v prirojeni svoji pravici, nam je tudi narod glede na vesoljne njegove dušne potrebe. Naj tudi zgodopis pokaže popolnišči omikanost v enim kakor v drugim narodu, vendar vedno uči, de prikladnost k razsnovi tega naroda nikdar meje nema. Narava ki ne pozna zlahtnih in nežlahtnih narodov sama na sebi, ni poklicala nobeniga izmed njih de bi čez druge gospodaril, in tudi ni nobeniga v to odločilo, de bi drugim za pomogle v dosego njegovih namenov služil; enaka pravica vsih do narzlahtnejši človečnosti je božji zakon, kteriga nobeden izmed njih brez kazni prestopiti ne sme. Ali žalostno je, de ta zakon, kakor se zdi, še dan današnji od nar bolj izobraženih narodov ni spoznan in deržan, kakor je treba; čigar so se gledé posamezne osebe že dobrovoljno odrekli, to je vikši oblasti in varstva; tega se še polastujejo nasproti posamesnim narodam; pripisujejo si gospodstvo v imenu svobode, ne umevši, mislim, deliti je skupej. Tako se brani svobodni Britan priznati Ira za popolno sebi enakorodniga, tako grozi Nemec marsikterimu narodu slavjanskim s silo, ako ne bode hotel pomagati pri zidanji politiške velikosti Nemcov, tako ne sramuje se Madžar prilastovati sebi samojedinimu pravico narodnosti na Ogerskim. Mi Slavjani čez in čez čertimo vsaktere take pretensie, in jih toliko krepkejši zaveržemo, kolikor nepristojniši se z odejo svobode ogrinjajo. Ker smo pa vendar zvesti prirojenim lastnostim in željam mašovanja za prestane krivice pristopa v naše serca ne privoljimo, podajamo bratovsko roko vsem sosednim narodam, kteri so pripravljene kakor mi spoznati, in v resnici deržati popolno enakost pravic za sledno narodnost brez ozira na njeno politiško moč in velikost.

(Dalje sledi.)

Kervavi kamen.

(Konec.)

„Nikakor ne!“ se oglasi nekdo na nasprotni strani in mladenec stopi izmed množice s plašnimi očmi serčniga, prederzniga govornika iskajoč. „Nikakor ne!“ reče še enkrat in mladenec verže suknjo in brado od sebe in Jela je stala pred ostermeno množico. „Mi smo krivi,“ reče čeversto in serčno; „zakaj počivali smo nekoliko v senci pri viru, ko so ti netrudama svojo pot šli. Iz naše krivice jim izhaja njih prihodnja pravica!“ In resno poterdita se una dva izvoljena uskokovskiga rodu govorenje Jele, ki je bila nju tretji tovarš.

„Nikakor ne!“ zagromi Jaka Muretič, zvedši neumni sklep svojiga sina. „Pravica ne potrebuje kervaviga dokazanja. Blagoslovjen bodi dan v večne čase, in ne objokovan.“

„Bodi!“ reče eden Uskokov, „tode le, če se zgodi, kakor smo govorili.“

„Volitev je bila neenaka! Devica je bila namesti mladenča med Uskoki,“ je zavpil Juric. „Meja ne velja tadaj nič.“

„Sami ste volitev vodili. Nekaj skrivniga je v tem, ste rekli, ko ste pri tej volitvi našo nevoljo vidili,“ je odgovoril merzlo star Uskok.

„Ta skrivnost je bilo poročenje moje hčere z Miško Muretičem,“ zakriči Juric razserden, de bi ga njegov namen prekanil.

„Človek misli, Bog ravna!“ reče eden izmed starostnikov z ramami majaje. In med razserdena očeta stopi smejaše in serčno Miško objame oba in povzdigne kakor k pobožnosti unet svoje roke, rekoč: „Zahvalim se vama za to nenadno veselje, in za vajino, morde nezasluženo ljubézin! Visoko čislam ljubezin svoje Jele, pa še visočjeje pravice svoje domovine! Oh, ne branite mi lepe slave, ki večna, enako tem gorám, ostane — slave, se za domovino darovati!“

„Ali vidiš,“ reče žalostno Jela, „to je zlobna setev in žetev hudobniga; rekla sim ti, ko si prederzno volitev v določenje mejá na sebe obrniti si prizadjal.“

„Ljubezni ni samo za ta svet, njeni nebeški žarki sijejo dalje čez grob,“ odgovori Miško mirno in možko, pritisne Jelo unet na svoje serce, jo objame z gorečim poljubkam in zagradi lopáto, urno s svojima tovaršama grob skopati, kteri je bil kmalo skopan, prostorn dovolj, de bi upanje tréh ljudi va-se vzél in želje merzloserčnih Uskokov dopolnil.

Še enkrat stopi Miško pred svojiga očeta, ga blagoslova prositi, in ga opomni veliciga Rimeca, ki je merzlo daroval svoje edino déte, in stopi s pravo junaško serčnostjo v odperti grob. In molée ter merzlo so se ravnali Uskoki, blagoslovene z zemljo pokriti, kar Jela, ki ni mogla dalje sama sebe ukrotiti, pred svojiga očeta skoči, ga tiho in molée objame in pričejočim Hervatom in Uskokam reče: „Gorje vam, ako kadaj to sveto mejo ognusite; zakaj hervaška kri rudéči ta mejnik!“ Reče in plane k trém krajnskimi mladenčem in ledénoserčno zakrijejo Uskoki grob z zemljo, in postavijo v večni spominj prigodbe kamen nanj, ki se še dan današnji kervavi kamen imenuje.

Molée je pblagoslovil duhoven grob, in združen s pričejočimi je molil za blagodušne, ki so svojo domovino čez vse ljubili. In vsako leto kleči sto in sto ljudi okrog tega kamna, gréjo v procesii na mesto, kjer je stal altar, in kjer zdaj majhna cerkviča stoji, posvečena svetimu Mikolavzu, in blagoslovijo spominj téh blagih mladenčev.

S m e s.

Babilon u Slovincih. Mi Slovinci bodedmo imeli prav Babilon, kadar bodo se sklepi deržavnoga zbora poslovenjali; zakaj u Gradcu, u Ljubljani in u Terstu bo ona ista postava posebej prestavljena za slovenski narod; po takem bo se lahko po troje razumeti imela. Pa ali to ni bedarija, de se tako tudi dnarji trošijo za nič. Postavite v Beču enoga samoga za to reč, in bo desetkrat boljše!

Slovnica slovenska. U Terstu je še sploh pri g. Rudmašu vodji nemških sol do sedemdeset iztiskov slovnice, ki njo je g. Muršec u Gradcu umno spisal, tako de se sama po sebi, posebno pa pri ti ceni (10 krajcerjev) vsakomu močno priporoča. Joz.

Ako pogledamo na narode evropejske: Lahe, Francoze, Madžare, Slavjane, najdemo pri vseh jasne narodne barve in med njimi belo barvo; pri Nemcih pak vidimo: černo, zlato, rudečo, ter prašamo zakaj so uni narodi izvolili jasne, ta pa se k tamnejšim barvam nagnil? (Wčela.)